

Oszályozás	
792 Ódry Színház "1959"	
Budapestre vonatkozó ujságcikkek	
Szerző: B. T.	
Cím:	
Forrás: Színháztatás a Vas utcában Megnyitotta kapuit az Ódry Árpád Színház	al)

Mégvalóság
1959. II. 10.

Az első pillanatban, a színházavatás ünnepi hangulatot árasztó perceiben a vonzó külsőségek: a modern architektúra, a kellemes akusztika, a kényelmes széksorok és a társalgó ragadják meg a nézők figyelmét, akik birtokukba veszik Thália huszadik fővárosi hajlékát a Vas utcai Ódry Árpád Színházat. De nyomban az első benyomást követően felvetődik a kérdés: ki és miből teremtette mindezt elő? Hiszen, ha meggondoljuk, még alig két esztendeje röppent fel — az akkor szinte utópiának tűnő — gondolat: egy önálló színházhelyiség hasznosan segíthetné a Színművészeti Főiskola művészképzésének munkáját. S alig valamivel később a valóságteremtő tervek nyomán, korunk új, merészen ívelő lendületével kibontakozott a színház is, amely homlokzatán a magyar színjátszás egyik tűndöklő egyéniségének nevét viseli

és céljaiban a fiatal színésznemzedék nevelésének, előkészítésének munkáját jelöli meg a holnap mind igényesebb feladataira. Az Ódry Árpád Színházhoz hasonló vállalkozás elképzelhetetlen lett volna a felszabadulás előtti kapitalista Magyarországon. Régi színésznemzedékünk a megmondhatója, miben különbözik a mai fiatal főiskolások élete az ő nélkülözést, nyomort és megaláztatottságot átélt kezdő éveiktől. Hasznos dolog néhány pillanatra ezeket a még nem is nagyon régi időket felidézni, hiszen fakuló emlékek világánál erőteljesebben mutatkozhat meg a jelen is!

Az új színházban a főiskolások elsőként a *Lumpáciusz Vagabundusz* című bohókás mesejátékot mutatták be. A játék, amelyet *Nestroy* nyomán *Heltai Jenő* csengő-bongó rímekbe szedve ültetett át magyar színpadra, azért bizonyult hálás „vizsgatételnek”, mert a fantázia kötetlen szárnyalására ad alkalmat. A fiataloknak, akik egy, két vagy három esztendő múlva kapcsolódnak majd be színházaink mindennapos életének vérkeringésébe, a főiskolai esztendők alatt mindennek előtt a felszabadult színpadi alakítóművészetet kell elsajátítaniuk. S a *Lumpáciusz Vagabundusz* a maga kedves játékoságával szinte csábít a könnyedségre.

A rendezés munkáját *Szinetár Miklós* tanár végezte. Szinetár ötleteirakétái sohasem öncélúak. Pedig a rendező a szinte meghökkenítő ötletektől sem riad vissza. De talán éppen ezek beillesztésével tudja egyensúlyba hozni a megformálendő két anyag — a darab érzelmes hangvétele és a fiatalok egészséges, a realitáshoz „szabott” játékosztöne — közötti távolságot. Az előadás fiatal szereplői nagy kedvveléssel valószínűleg meg a rendező elképzeléseit. Az persze már kevésbé üdvös, hogy időnként túlságosan is a rendezésre bízzák magukat s meglepődnek a hatásos játékokkal; mintha megfelelőnének arról, hogy az elmélyült szerepformálást a legkáprázatosabb rendezői invenció sem képes helyettesíteni. *Pásztor Erzsé* és *Dégi István* alakítása a legérettebb. *Pásztor* komikai tehetségére már az előző években is felfigyeltünk. Azóta is sokat fejlődött, játéknak felszabadultsága a legörvendetesebb. *Dégi* is azzal keltett fel-tűnést, hogy *Cérna szabó* figuráját igyekezett egyéníteni. Hozzátehetjük: sikerrel. *Holl István* láthatóan idegenül érzi magát a címszerepben. Tehetése inkább a sok humorral fűszerezett táncszólójában csillan fel. *Paláncz Ferenc* is a harmadik felvonásban előadott dalával teremtett emlékezetes pillanatok. *Király Levente*, *Polgár Géza*, *Somogyi Miklós*, *Vetró Margit*, *Csürös Karola*, *Balogh Emese*, *Szekeress Ilona* egy-egy alakítása egészítette ki — a végzős negyedévesek közül — a szívderítő előadást.

B. T.